

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.599 van 17 januari 2002
in de zaak A. 82.518/XIV-3494.**

In zake :

XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. HINNEKENS,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Georgische nationaliteit, op 16 februari 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 9 december 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 22 maart 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 november 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat K. HINNEKENS, verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de procedure.

1.1. Overwegende dat de verwerende partij de memorie van antwoord te laat heeft ingediend; dat, overeenkomstig artikel 21, vijfde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State deze laattijdige memorie ambtshalve uit de debatten moet worden geweerd;

1.2. Overwegende dat in de toelichtende memorie verzoeker opwerpt dat artikel 21 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet inhoudt doordat de nalatigheid van de verwerende partij om een (tijdige) memorie neer te leggen niet gesanctioneerd wordt met de gegroundverklaring van de vordering, terwijl de nalatigheid van de verzoekende partij om een (tijdige) memorie neer te leggen leidt tot het afwijzen van de eis door het verplicht vaststellen van het ontbreken van het belang; dat hij dienaangaande vraagt het Arbitragehof te consulteren; dat omtrent het ontbreken van een gelijkwaardige sanctie als het verlies van belang ingeval de verwerende partij geen memorie van antwoord indient, het Arbitragehof in het arrest nr. 94/99 van 15 juli 1999 (BS 14 december 1999) het volgende heeft gesteld :

“B.6.2. Het onderscheid tussen de maatregel die geldt ten aanzien van een verzoekende partij die de termijnen voor het indienen van een memorie van wederantwoord niet respecteert en de maatregel die geldt ten aanzien van de verwerende partij die nalaat binnen de gestelde termijn een memorie van antwoord in te dienen, is objectief en redelijk verantwoord, rekening houdend met de verschillende uitgangspunten die aan de onderscheiden maatregelen ten grondslag liggen.

Artikel 2 1, tweede lid houdt een regel in die de voortzetting van het onderzoek van een beroep afhankelijk stelt van de uiting, door de verzoekende partij, van de voortzetting van haar belang. Die maatregel draagt bij tot de beoogde inperking van de achterstand doordat hij voorkomt dat verder onderzoek wordt gewijd aan zaken waarin de verzoekende partij geacht wordt geen interesse meer te hebben.

Krachtens artikel 21, vijfde lid wordt een laattijdige memorie van de verwerende partij ambtshalve uit de debatten geweerd.

De objectief onderscheiden situaties van de verzoekende partij, die moet doen blijken van een volgehouden belang, en van de verwerende partij, ten aanzien van wie de belangvereiste niet bestaat, verantwoorden op redelijke wijze dat onderscheiden maatregelen worden genomen bij niet nakoming van die respectieve verplichtingen.”;

dat, gelet op deze duidelijke uitspraak van het Arbitragehof, aangenomen mag worden dat verzoeker niet langer aandringt op een prejudiciële vraag;

1.3. Overwegende dat verzoeker uitdrukkelijk een behandeling van zijn beroep door een driedelige kamer vraagt; dat dit verzoek evenwel niet met redenen is omkleed en derhalve afgewezen wordt;

2. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. XXX, van Georgische nationaliteit, komt op 1 maart 1995 in het Rijk aan en vraagt de volgende dag om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

2.2. Deze aanvraag wordt op 31 maart 1998 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

2.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 14 april 1998 hoger beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen aan.

2.4. Op 18 november 1998 beslist de voorzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dit beroep "dat kennelijk ongegrond voorkomt" zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen.

2.5. Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 7 december 1998.

Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

2.6. Op 9 december 1998 neemt de voorzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

“Overwegende dat appellant de Georgische nationaliteit heeft; dat hij afkomstig is van Tbilisi; dat hij stelt dat hij reeds voor zijn studies aan de universiteit deelnam aan betogingen ten gunste van Zviad Gamsachoerdia, voormalig president van Georgië; dat hij in december 1991 medeoprichter was van een studentenbeweging, het Studenten Stakingscomité (Stoedentitshesky Zabastovatshny Komite), dat ijverde voor president Gamsachoerdia; dat deze beweging banden had met de voorzitter van het Volksfront, Nodar Natadze; dat appellant tijdens een betoging op 3 januari 1992 het volk toesprak en hen vroeg president Gamsachoerdia te steunen; dat op dat ogenblik twee van zijn vrienden, medeoprichters van het studentencomité gedood werden; dat vanaf de zomer van 1992 zijn ouders geregeld dreigtelefoons kregen omwille van zijn politieke activiteiten; dat hij om die reden ook gedurende een dag door Mkhedrioni (leden van

een militie) ontvoerd en bedreigd werd; dat in juli 1994 een vrachtwagen van de Mkhedrioni op zijn auto inreed en zijn vriend stierf ten gevolge van dit ongeval; dat hij besliste Georgië te verlaten; dat zijn paspoort in Duitsland in het treinstation gestolen werd;

Overwegende dat de verklaringen van de appellant een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn; dat de verklaringen van de appellant coherent moeten zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten; dat de bewijslast in beginsel rust op de appellant en hij in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt (zie onder meer UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, septembre 1979, 53); dat de verklaringen van appellant niet eensluidend en coherent zijn;

Dat appellant noch zijn reisweg noch het ogenblik dat hij zijn land verliet of in België aankwam bewijst;

Dat de Georgische studentenbeweging 'Stoedentitshesky Zabastovatschny Komite', het Studenten Stakings Comité, een anti-Gamsachoerdia beweging was (Ambtsbericht Nederland, 14 oktober 1998)

Dat appellant bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelde dat het studentencomité opgericht werd in december 1991; dat het banden had met het Volksfront van Nodar Natadze, die hen bij meetings kwam aanmoedigen (8 januari 1996, p. 7); dat Nodar Natadze echter reeds op 21 september 1991 deelnam aan de bezetting door de opposanten van president Gamsachoerdia van het Georgische Televisiestation; dat appellant die stelt reeds voor 1991 actief geweest te zijn ten voordele van Gamsachoerdia hiervan ter zitting niet op de hoogte is en hij hiervoor geen verklaring geeft;

Dat appellant bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat er een lid van de studentenbeweging gedood werd terwijl hij later stelt dat twee leden gedood werden; Dat appellant volgens zijn verklaringen Georgië verlaten heeft in maart 1995, terwijl de Georgische overheden vanaf 1994 een tolerantere houding aannamen ten aanzien van sympathisanten van Gamsachoerdia (Ambtsbericht Nederland, 21 augustus 1995); dat er behoudens beweringen van Gamsachoerdia-aanhangers zelf geen aanwijzingen zijn dat aanhangers van Gamsachoerdia om puur politieke redenen door de Georgische overheden worden gezocht of vervolgd (Ambtsbericht Nederland, 29 mei 1998); dat hij de nochtans zeer ernstige feiten van vervolging die in zijn aanwezigheid plaats gehad zouden hebben niet bewijst;

Overwegende dat appellant de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt; dat na behandeling ter zitting niet blijkt dat het beroep niet kennelijk ongegrond is; dat er geen grond is voor verwijzing naar een driedelige kamer, zoals bepaald in artikel 57/12, derde lid;

Overwegende dat de appellant de aangehaalde feiten niet aantoont en niet aantoont dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951,";

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel, afgeleid uit de schending van het beginsel van de redelijke termijn, laat gelden dat zijn asielverzoek al op 1 maart 1995 was ingediend, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op 9 december 1998 had moeten vaststellen dat de redelijke termijn voor de behandeling was overschreden en deze schending had moeten "sanctioneren met het daaruitvloeiende verblijfstatuut";

3.1.2. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen er enkel mee belast is na te gaan of een vreemdeling beantwoordt aan de definitie van vluchteling, zoals bepaald in het Verdrag van Genève; dat geen enkele wettelijke bepaling of beginsel haar toelaat een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn aanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld; dat het eerste middel moet worden verworpen;

3.2.1. Overwegende dat in het tweede middel, bestaande uit vier onderdelen, verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing te kort schiet in de motiveringsplicht; dat in een eerste onderdeel wordt aangevoerd dat niet tot uitdrukking wordt gebracht waarom de hele procedure binnen een redelijke termijn zou verlopen zijn; dat in een tweede onderdeel wordt aangevoerd dat de aangehaalde motieven ondeugdelijk zijn daar de verklaringen nopens de reisweg, het ogenblik dat hij Georgië verliet en het ogenblik dat hij België binnenkwam op zichzelf nooit determinerend kunnen zijn en daar het vergelijken van verklaringen afgelegd in de diverse stadia van de procedure niet strookt met de wet; dat in een derde onderdeel wordt aangevoerd dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen een vergelijking maakt tussen de verklaringen afgelegd tijdens de voorafgaande fasen van de vreemdelingenprocedure, terwijl het doel van dergelijke vergelijking niet het vaststellen van zogenaamde incoherenties mag zijn, doch het oplossen van wat fout of incoherent lijkt; dat in een vierde onderdeel wordt aangevoerd dat een vergelijking wordt gemaakt tussen de verklaringen betreffende de verschillende lopende procedures, terwijl artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet inhoudt dat de zaak volledig opnieuw dient behandeld te worden;

3.2.2.1. Overwegende dat, zoals bij de bespreking van het eerste middel hierboven uiteengezet, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn aanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld; dat verzoeker trouwens de beweerde schending van het beginsel van de redelijke termijn niet voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen heeft opgeworpen; dat er voor dit rechtscollege geen enkele reden bestond om zich hierover uit te spreken;

3.2.2.2. Overwegende dat het ontbreken van enig begin van bewijs omtrent de reisweg en het tijdstip ervan de geloofwaardigheid van het relaas van de vreemdeling kan aantasten en als zodanig door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen mede in aanmerking kon worden genomen om het beroep te verwerpen; dat verzoeker in het geheel niet toelicht in welk opzicht het vergelijken van de opeenvolgende verklaringen niet zou stroken met de wet;

3.2.2.3. Overwegende dat het niet de taak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen is de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van

vluchteling te bekomen; dat bij verwerping van diens beroep het volstaat -zoals ze heeft gedaan- aan te geven op grond van welke incoherenties en tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen ze van oordeel is dat geen gegronde vrees voor vervolging in aanmerking kan worden genomen;

3.2.2.4. Overwegende dat artikel 63/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in deze niet dienstig wordt aangevoerd; dat de bestreden beslissing niet werd genomen na dringend beroep; dat het tweede middel moet worden verworpen;

3.3.1. Overwegende dat in het derde middel verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing een ongeoorloofde inbreuk inhoudt op zijn recht op privé-leven beschermd in artikel 8 EVRM, dat hij in een tijdspanne van meer dan drie jaar immers onverbreekelijke of minstens zeer sterke banden met zijn tweede vaderland heeft geschapen zodat hij niet meer kan verplicht worden het land te verlaten;

3.3.2. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen een vreemdeling niet als vluchteling vermag te erkennen omdat zijn privé-leven reeds enkele jaren alhier is gevestigd; dat het derde middel moet worden verworpen;

3.4.1. Overwegende dat in het vierde middel verzoeker aanvoert dat het onredelijk lang moeten wachten op de afhandeling van zijn aanvraag een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 7 BUPO betekent;

3.4.2. Overwegende dat zoals reeds bij de bespreking van het eerste middel uiteengezet, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet gemachtigd is een vreemdeling te erkennen omdat zijn aanvraag niet binnen een redelijke termijn werd behandeld; dat het vierde middel moet worden verworpen;

3.5.1. Overwegende dat verzoeker in het vijfde middel betoogt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen artikel 57/11 van de vreemdelingenwet miskent, "nu zij verklaringen ter zitting afgelegd vergelijkt met de verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en lopende het dringend onderzoek", terwijl het recht op hoger beroep inhoudt dat een zaak volledig opnieuw kan worden behandeld;

3.5.2. Overwegende dat door het hoger beroep tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zaak van verzoeker in haar geheel voor een nieuwe beoordeling aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen werd voorgelegd; dat dit rechtscollege het recht op hoger beroep niet miskent om de enkele reden dat haar beslissing gesteund is op de tijdens de opeenvolgende fases van de asielprocedure afgelegde verklaringen; dat het vijfde middel niet gegrond is;

3.6.1. Overwegende dat in het zesde middel verzoeker laat gelden dat artikel 63/3 van voormelde wet van 15 december 1980 is geschonden doordat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de verklaringen in de beroepsakte en ter zitting afgelegd vergelijkt met de verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken, en voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terwijl het dringend beroep inhoudt dat de zaak volledig opnieuw dient behandeld te worden;

3.6.2. Overwegende dat de schending van artikel 63/3 van voormelde wet van 15 december 1980 in deze niet dienstig wordt aangevoerd; dat de bestreden beslissing niet werd genomen na dringend beroep; dat het zesde middel niet ontvankelijk is;

3.7.1. Overwegende dat in het zevende middel verzoeker laat gelden dat artikel 1 van het Verdrag van Genève werd geschonden doordat, eerste onderdeel, de bestreden beslissing stelt dat hij noch zijn reisweg, noch de datum van vertrek, noch van aankomst in België vermag te bewijzen, terwijl de reisweg en de reisperiode nooit determinerend kunnen zijn bij de beoordeling of een persoon beantwoordt aan het Verdrag van Genève, en doordat, tweede onderdeel, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep afwijst op grond van een vergelijking van de verklaringen in de beroepsakte en ter zitting afgelegd met de eerdere verklaringen, terwijl het doel van dergelijke vergelijking niet het vaststellen van incoherenties is, doch het oplossen van datgene wat fout of incoherent lijkt (HRC Guide 1979, nr. 199, p. 52);

3.7.2.1. Overwegende dat de aanvraag van verzoeker niet wordt verworpen om de enige reden dat hij zijn reisweg en reisperiode niet kan bewijzen, doch wel omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas, wat wordt afgeleid uit een geheel van vaststellingen, waaronder het ontbreken van een begin van bewijs omtrent de reisweg en het tijdstip ervan; dat zoals bij de bespreking van het tweede onderdeel van het tweede middel uiteengezet, deze vaststelling door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen mede in aanmerking kon worden genomen om het beroep te verwerpen; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

3.7.2.2. Overwegende dat de geschonden geachte regel zich in werkelijkheid niet in artikel 1 van de Conventie van Genève bevindt, maar in de "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié" opgesteld door het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen; dat de regels vervat in dit handboek, slechts aanbevelingen zijn waarvan de schending als zodanig niet voor de Raad van State kan worden ingeroepen; dat het tweede onderdeel niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien januari tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.